

Na de lunch begint het tweede gedeelte van de tocht: ongeveer 100 kilometer over een onverharde weg. De weg is op sommige stukken slecht, op andere stukken beter. We zigzaggen ons een weg naar boven, verder en hoger het Himalaya gebergte in. We rijden richting de derde pas van de dag. Bovenaan elke pas is het een kleurig gebeuren van alle gebedsvlaggen die men ophangt. Bij elke pas waar we langs komen, prevelt de chauffeur een gebed, wat ik niet begrijp, maar ongeveer klinkt als 'soshososhoshososososho.' De gids heeft mij verteld dat het een gebed is voor een goede reis.

Onderweg pikken we een non op die met een grote zak hout staat te zwaaien om een lift. We zien heel veel lifters onderweg, maar die mogen de chauffeur en gids niet meenemen van hun baas. Maar voor een non maken we zeker een uitzondering. Tegen vier uur komen we aan in het guesthouse, ongeveer zes kilometer van het Base Camp. Mijn kamer heeft een bed en dat is het. De toiletten zijn buiten. Nou ja, toiletten. Tibetaanse toiletten. Meerdere gaten in de grond, naast elkaar, zonder afscheiding. Zelf wil ik nog weleens wachten tot de dames voor me klaar zijn voordat ik in hurkende positie ga zitten, maar er hurkt eigenlijk altijd een dame zonder gêne naast me die vervolgens op haar gemak haar behoefte doet.

Omdat het zulk ongelooflijk helder weer is, besluit de gids direct een bezoek te brengen aan het Base Camp. Je kan er naartoe lopen, maar er rijdt ook een lokaal busje. Omdat ik na twintig meter lopen al compleet buiten adem ben, neem ik het busje. Wederom moet ik mijn paspoort inleveren bij mijn gids die weer door de zoveelste registratie gaat. Maar

daar heb ik geen oog voor. Ook heb ik geen oog voor de door hoogteziekte kotsende mensen om me heen. Ik loop een heuveltje op, langs de vele gekleurde gebedsvlaggen op de top, en sta oog in oog met de hoogste berg ter wereld: Mount Qomolangma, Mount Everest, 8844 meter hoog. Van een paar meter boven zeeniveau ben ik over land afgereisd naar 5200 meter hoogte. Wat een ontzag voor deze prachtige berg met zijn besneeuwde toppen.

De toeristen om ons heen zijn duidelijk beter voorbereid dan ik. Die hebben mutsen, handschoenen en dikke jassen. Ik heb alleen een t-shirt met een jack en jas eroverheen. Ik ben tenslotte een jaar weg en zou niet naar koude bestemmingen gaan. Op het Base Camp valt het gelukkig mee met de kou. Er staat wel een fikse wind, maar met een sjaal of jas voor de mond gaat het prima. Het Base Camp stelt verder overigens niet zoveel voor. Er staan wat tenten, er is een heuvel met uitzicht op Mount Everest, uiteraard een politie checkpoint, 'toiletten' en een plaquette waarop staat waar ik ben. Maar omdat het aan de voet van de Mount Everest is, is natuurlijk alles bijzonder.

Na het bezoek aan het Base Camp breng ik een kort bezoek aan het hoogste klooster ter wereld. Het is voornamelijk bijzonder omdat het het hoogste ter wereld is. Verder is het vrij klein. Omdat de hoofdpijn inzet, ga ik na het bezoek even liggen. Het wordt al gauw veel te koud in mijn kamer zonder elektriciteit en dus begeef ik me naar de gezamenlijke ruimte/restaurant van de familie die het guesthouse runt. Ik drink jasmijnthee en nestel me bij de kachel in het midden van de ruimte. De kachel brandt als een tierelier, op schapen- en yakpoep. Ik eet een